

A close-up portrait of a man with a full, dark beard and intense gaze. He is wearing a dark, quilted leather jacket over a patterned shirt. His chest and neck are covered in intricate tattoos. The background is a dark, textured reddish-brown.

RÍZNÁ
KRIMI
Z PRAHY

OD DRŽITELE OCENĚNÍ NEJLEPŠÍ ČESKÁ DETEKTIVKA

LARS ÚTOČÍ

DANIEL GRIS

LARS ÚTOČÍ

**KNIHY DANIELA GRISE
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Lars

Říkají mi Lars
Lars láme kosti
Lars útočí

LARS ÚTOČÍ

D A N I E L G R I S

MYSTERY PRESS

2020

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Daniel Gris, 2020

Cover Image © Shutterstock / FXQuadro, 2020

Cover Art © Lukáš Tuma, 2020

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2020

ISBN 978-80-7588-218-9 (pdf)

K A P I T O L A P R V N Í

KONEC

Kdyby na ty zpropadený kamery někdo koukal, mohlo bejt všechno jinak.

Ale nekoukal a nebylo.

Kdyby na ty zpropadený kamery někdo koukal, viděl by, jak se nocí připlížilo modrý subaru a zůstalo stát kus od plotu areálu. Dost daleko na to, aby si ho všimnul strážnej, ale zase ne tak, aby ho nezabralo jedno z desítek elektronickéjch očí. Z místa řidiče se vyloupnula mužská postava v černým a rychle si to štrádovala k oplocení, který stejně rychle přelezla.

Byly dvě hodiny po půlnoci, měsíc překryl mrak, a chvíli to dokonce vypadalo na déšť.

Chlap v černým se pohyboval sebejistě, přesně věděl, kam jít. Nejkratší cestou mířil ke kancelářský budově a do tý se pak dostal oknem v přízemí. Otevřel ho krátkým pajcrem, kterej vyndal z batohu na zádech, jen to trochu ruplo a bylo hotovo. Když lezl dovnitř, vypadnul mu z kapsy kalhot malej papírek, ale přehlídnul to.

V rohu chodby visela kamera, kouknul na ni, ale jen se v duchu ušklíbnul. Na tváři měl šátek, takže mu byly vidět jenom oči, a na hlavě kšiltovku. Dorazil ke schodišti, vyběhnul do patra a tam zamířil do jedný z kanceláří. S dveřma si poradil stejně jako předtím s oknem, na kamerovým záznamu bylo

vidět, že mu to páčidlem trvalo sotva pár vteřin. Hned pak zmizel uvnitř, kam už žádný elektronický zařízení nedohlídlo.

Zpátky na chodbu vyšel sotva po třech minutách, batoh držel v ruce a za chůze si ho dával zase na záda. Seběhnul k vypáčenému oknu, proskočil ven a zmizel ve tmě. Stejnou cestou, kterou přišel, se zase odporoučel, na tom samém místě přešel plot a za okamžik už seděl za volantem subaru.

Celý tohle představení proběhlo tiše, rychle a nenápadně. Ráno někdo najde vypáčené okno, dveře a vybranéj trezor, ale to muže v černým netrápilo. On bude mít dostatečnej náskok, s nohou na plynovým pedálu má už teď skoro vyhráno. Jestli to v příštích dvaceti minutách nenapálí někam do kandelábru, bude hotovo.

Level complete.

Jasně že hra pak bude ještě pokračovat, ale to už na jiný šachovnici a s jinejma figurama. A bude to jízda, to je víc než jasný. Jenže některý věci bejvaj nevyhnutelný a tohle je právě jedna taková. Člověk se až nestačí divit, kam se dostane, když nastoupí do špatnýho vlaku. Obrazně řečeno. Pak už jen jede, vyděšeně kouká z okna a vzpomíná, kde a co se na samým začátku podělalo.

Takže, kde a co se teda podělalo v tomhle případě?

Něco vám o tom povím.

K A P I T O L A D R U H Á

INTRO

Sametový ticho proříznul zvidavej hlas.

„Věříš v lásku na první pohled, Larsi?“

Cože jestli...?

„Ptám se, jestli věříš v lásku na první pohled!“

Kristy na mě koukala, ale když se nedočkala odpovědi, pokračovala sama.

„Já teda jo. A Tom na ni věří taky. Hned když jsme se poprvý potkali, tak jsme věděli, že patříme k sobě. Chápeš, jak to myslím?“

Něco neurčitýho jsem zamručel.

„Bylo to, jako když do sebe zacvaknou dva kousky puzzle, prostě neuvěřitelný spojení, takhle najednou. Osud. Lásku na první dobrou, nikdy bych nevěřila, že to někdy potká i mě!“

„Tak to gratuluju. Fakt.“

Zablejsklo jí v očích, vypadala potěšená. Pak se rozhlídla.

„Neviděls někde moji podprsenku?“

„Ne.“

Její podprsenka mě přestala zajímat v okamžiku, kdy jsem ji rozepnul. Nakonec ji našla pod postelí, stejně jako pár dalších kousků, který ještě před hodinou nebo dvěma tvořily hezkej obal ještě hezcí ženský.

„Takže svatba?“

Přikeyvla, aniž se přestala oblíkat.

„Jo, vždyt říkám, prostě patříme k sobě. Je to nejlepší chlap, jakýho jsem mohla potkat. Miluju ho a on mě taky.“

Přejel jsem si dlaní pleš a podrblal se ve fousech.

„Skvělý. Škoda, že nejsem o víkendů ve městě, přišel bych vám požehnat.“

V sukni a podprsence si stahovala vlasy do culíku.

„Jo, škoda. Našla bych ti nějakou hezkou družičku.“

Kristy byla dobráčka, klidně by se o mě podělila. Vlastně šlo o fajn ženskou, za jistých okolností by nám to spolu mohlo klapat. Jenže to bychom museli oba ubrat v životním stylu, což je tak trochu sci-fi. I když, ji to teď možná čeká s tím... s tím...

„Jak že se ten tvůj jmenuje?“

„Tom.“

„No jo, Tom. Co vlastně dělá?“

„Podniká.“

„Patří mu něco, co bych znal?“

„Jedna banka.“

Řekla to, jako kdyby roznášel poštu. Koukal jsem na ni a přemejšlel, jestli si ze mě utahuje. Ale spíš jsem jí věřil, u Kristy bylo možný fakt všechno.

Nezbylo než přitakat.

„Banka je fajn.“

Oblíkla si košili, rty přetáhla rtěnkou a zpod postele vylovila boty s těma nejvyššíma podpatkami na světě. Dvěma prsty si je obula, pak si uhladila sukni a koukla na mě.

„Hned po svatbě odlítáme na dvoutýdenní líbánky, takže...“

„Takže?“

„Příští dva úterky se nevidíme, ale pak ti to vynahradím, jo?“

Někdo má banku, někdo jinej zase elán, tak to chodí. Byl by čirej nerozum vzdávat se jednoho kvůli druhýmu a Kristy nikdy nerozumná nebyla. O tom, že zrovna já měl pro tenhle její životní postoj pochopení, se nemusíme bavit.

„Víš, kde mě najdeš.“

Víc jsem říkat nemusel. Svatba je krásná věc, ne že ne. Ale proč kvůli ní měnit věci, který fungujou?

Když odcházela, moh jsem na ní nechat oči. Seklo jí to, uměla se nosit a šarm z ní stříkal na metry daleko. Byla to prostě *ženská*. Ve dveřích se otočila, naposled na mě mávla a za okamžik už po ní zůstalo ve vzduchu jen pár molekul *Soir de Lune* od Sisley. Jestli měla Kristy na něco vkus, tak na parfémů. A na milence, pochopitelně.

Kouknul jsem na hodiny, bylo něco před půlnocí, a to pro většinu lidí znamená přitáhnout si peřinu pod bradu a začít slintat do polštáře. Já to mám jinak, což nutně neznamená, že jsem na tom líp. Jenže když děláte práci, díky který nejste tak úplně pánem svýho času, nezbude vám než se naučit usínat i probouzet se na povel. Což bych vlastně moh udělat i teď, jenže to bych nesměl bejt rozhicovanej z jedný brunety na vysokejch šteklích. To si pak můžu dávat jeden povel za druhým, ale stejně nezaberu.

Zved jsem se z postele a odpotácel se do sprchy. O deset minut pozdějč jsem jen v trenkách stál na terase a koukal na světla města.

Pátý patro není sice bůhví jaká vejška, ale na dobrej rozhled to stačí. Koukal jsem a přemejšlel. I když vlastně...

... kecám. Nepřemejšlel jsem, jen jsem civěl do blba a v hlavě jsem měl vymeteno. Možná jsem byl fakt pořád ještě rozhycovanej z Kristy, jenže taky jsem se cítil unavenej. Opravdicky unavenej, i když jsem k tomu neviděl žádný důvod. Snad jen, že mi bylo dvaadváct. Měl jsem ten den narozeniny, což nevěděl nikdo kromě dvou lidí, Gregora a Laury. S tím prvním jsem si dal odpoledne panáka, ta druhá mi aspoň zavolala přes moře.

Napadlo mě, že je možná vhodná chvíle trochu zbilancovat uplynulej rok. Během něj spousta věcí směřovala k velkým změnám, který pak samozřejmě nepřišly.

Nejdřív Gregor a náš společnej restaurační podnik... Ze stěhování, ke kterému se chystal, nakonec sešlo. Když mi se zkroušeným ksichtem oznamoval, že si našel ženskou a jde kvůli ní z města, vzal jsem to jako nepříjemnej fakt, kterej ovšem znamená, že se *Exilu* musím zbavit. Na to, abych se staral o účetnictví, daně a uklízení hajzlíků jsem až příliš velkej bohém, tohle všechno byla Gregova parketa a já netušil, jak bych to bez něj moh zvládnout.

Jenže uprostřed přemejšlení, jak se z podniku vyvlíknout a zároveň nepřijít o skvělý místo k vysedávání u bourbonu, se všechno zvirtlo. Myslím zvirtlo v tom dobrým slova smyslu. Gregova kočička si totiž párkrát líznula městskýho života a došlo jí, že ten chlap by s ní byl někde jinde nešťastnej. Že každej živočich má svůj biotop, bez kterýho nepřežije, a pro Gregora je to právě tenhle bar. Takže nakonec ze svejch stěhovacích plánů ucukla a můj plešatej a jednookej kumpán zůstal na svém místě před vyrovnanou řadou lahví s barevněma etiketama.

To s Laurou se to zvrtilo opačným směrem. Před deseti měsíci jsme spolu seděli na malý řecký pláži a koukali na krvavej západ slunce, člověk by z té romantiky skoro dostal cukrovku. Pomoh jsem jí tehdy od lidí, kteří se ji chystali očesat jako černý ruce bavlnu, a ona mi byla vděčná, až se Olymp otrásal. Věřím tomu, že jsme tu věc mezi náma oba mysleli vážně, já snad sotva podruhé za celý život. Dokonce jsem ji chtěl postavit za bar namísto Gregora, to když řekla, že sekne se zpíváním a nakrucováním se v koženéjch šortkách. Ne že by jí to v nich neslušelo, ale na chvíli to fakt vypadalo, že jí muzika už leze krkem. Lidí, co se na Lauru přísáli, měli v plánu udělat z ní dojnou krávu, a tím jí celý ten byznys docela znechutili.

Jenže těch vořežprutů jsme se zbavili, Laura si trochu odfrknula, a když jí došlo, že teď už je fakt jenom svou vlastní paní, rozhodla se z toho vlaku nakonec nevystoupit. Nemoh jsem jí od toho zrazovat, tu možnost si tvrdě vydřela a já neměl právo hodit jí do jejích novejch a voňavejch plánů vidle. Tohle všechno mělo za následek, že jsem se radši držel zpátky a citově se neangažoval, protože bylo jasný, že naše idyla nemůže mít dlouhýho trvání. Jako obvykle jsem se nemejlil, sotva za pár tejdňů jí hodili laso z jednoho labelu evropský úrovně a ona se mi pomalu začala ztrácet z dohledu. Teď si občas zavoláme a tím to hasne.

Takže stříh, jsme o rok dál, ale přitom na těch samejch značkách. Gregor dál funguje v baru, Laura jako by nikdy ani nebyla, no a já... Co vlastně já? Je mi čtyřicet dva a až na trenky a hodinky nahej bilancuju na terase svýho bytu. Mám se sakra dojímat tím, že jediný dva lidi, co znaj datum mejch narozenin, jsou jednookej barman a holka, se kterou jsem reálně strávil

sotva necelý tři měsíce? Komu to chci při mém životním stylu vyčítat?

Otočil jsem se zády k městu a zapadnul do bytu. Pohledem jsem zavadil o prázdnou flašku od Jacka Danielse a zamířil přímo k sekretáři. Čtyři růže budou víc než důstojná náhrada, vždyť přece slavím a k narozeninám kytka odjakživa patří, no ne?

Do postele jsem se dostal až kolem druhý, do té doby jsem jen seděl v křesle, na uších sluchátka a v nich nejdřív *Load* a pak *Reload*, dvě desky, kterejma podle zarytejších fandů poslala Metallica sama sebe do kyttek. Začala s tím nejspíš už plouzákem „Nothing Else Matters“ z jinak geniálního *Černýho alba*, protože co se týče týchle vlezlých vybrnkávačky, je mi příjemná asi jako škrábání tesilovejch kalhot v rozkroku.

Ale pokud jde o ta dvě elpíčka... Nijak zvlášť mi nevaděj. Jasně že se na nich thrashmetaloví králové předhodili většinovému publiku, ale podle mého každá jedna z těch písniček naprosto obstojí. I díky nim se dostali k jejich předchozí muzice lidi, kteří by o ni jinak nezavadili. *Load* a *Reload* jsou takový dva obrovský otvory, kterejma Metallica nasála nový fans pod tlakem. I s jejich peněženkama, pochopitelně. Ale proč jim to sakra mít za zlý?

Takže jsem seděl ve zhasnutým bytě a do hlavy si nechal tlačit „Fuel“, „Hero of the Day“ nebo „The Unforgiven II“, která mě vždycky tak zvláštně nakopává. Teprve až jsem sjel obě alba, vyrazil jsem na kutě. Bylo fuk, kolik je hodin, a to z toho prostýho důvodu, že stejně tak bylo fuk, kdy vstanu. Příští den jsem měl jen setřídít materiály z jedný dvoutýdenní sledovačky

a napsat k nim pro klienty srozumitelný povídání, což je vždycky taková moje oblíbená třešnička na pracovním dortu. Když se navíc kšeft povede a já si zasloužil své prachy, hmmm... To je vážně fajn pocit.

Je ovšem fakt, že kšeft se povede skoro pokaždý. Teď už jo. Za ty roky, co se v týhle branži motám, jsem selhal jen párkrát, a to ještě proto, že jsem byl mladej a namistrovanej blb. Chytřej jako Šalamounova prdel. Teprve až mě realita párkrát profackovala, srovnal jsem se a začal přemejšlet. Protože přemejšlení je základ. Neříkám, že i teď se vždycky všechno podaří na sto procent, jsem soukromý očko, ne pámbu, ale pokaždý dělám, co je v mejch silách. A taky co mi svědomí dovolí, což jsou dvě věci, který občas nejdou ruku v ruce. Chcete příklad?

Tak třeba...

Tak třeba Kristy, která na sebe chvíli před půlnocí cáknula trochu parfému a vyrazila domů za svou životní láskou. Kdysi jsem na ni dostal zakázku od jejího tehdejšího přítele, boxera velterový váhy. Měl oprávněnej dojem, že mu jeho kráska zahejbá, což nebylo moc těžký zjistit. Vlastně jsem měl jasno během tejdne, snadnější práci aby člověk pohledal. Taky jsem byl ovšem při svém šmírování neviditelnej svědek toho, jak ji tenhle lokální mistr světa několikrát seřezal. A to jsem samozřejmě nemoh nechat jen tak. Namísto fotek, který jsem pro něj měl připravený, jsem mu tehdy doručil zprávu o tom, že jsem nic – ale fakt nic! – nezjistil. Penězma, který jsem od něj za tohle *nic* vyinkasoval, jsem pak zaplatil dvěma chlapům, aby mu trochu srovnali kosti, což taky milerádi a svědomitě udělali.

Jestli máte dojem, že to není zrovna z příručky *Soukromým detektivem snadno, rychle a poctivě*, tak si radši dejte rovnou

odchod, protože nerad někomu беру iluze. Ale nebejt tohohle mýho hnutí myslí, nezbavila by se ta holka žárlivýho a násilnickýho blba a nepotkala by pak svýho bankéře Toma.

Jak říkaj Dalajláma s Lennonem: „Život jsou spojený nádoby.“ Víme?

Probudilo mě slunce, večer jsem zapomněl zatáhnout žaluzie, a teď mě bodalo do očí jako... Ne, omyl. Bodat do očí mě začalo, až když jsem je otevřel, ve skutečnosti mě vzbudilo úpěnlivý vyzvánění telefonu. Na hodinách nebylo ještě ani osm a číslo na displeji jsem v polospánku skoro ani neviděl.

„Prosím?“

Pokusil jsem se o laskavej tón, ale vsadil bych se, že to tak nevyznělo.

„Ahoj, Larsí, tady Viktorie.“

„Viktorie?“

„Viki.“

„Viki?“

„Přece Viki, Larsí!“

Ještě nedozněl vykřičník a už jsem byl dokonale probranej.

„Panebože, Viki!“

Pamatujete, jak jsem říkal, že s ženskejma jsem to myslel vážně sotva dvakrát za celej život? Tak Viktorie byla jeden z těch dvou případů. Jenže už se to stalo tak dávno, že...

„Promiň, Viki, já tě nepoznal. Neslyšel jsem tě snad sto let, takže...“

„Tolik snad ne.“

Teď už jsem si ten hlas spojil s tváří, kupodivu to nedalo ani moc práce. Viki, moje první ženská. Myslím první *skutečná*

ženská. Byla o dva roky mladší, ale o vesmír zodpovědnější, což je v kostce shrnuto, proč nám to tehdy nevyšlo.

„Jo, tolik ne. Ale... proboha...“

Koktal jsem jako školák, kterýho nachytali, jak si hraje s pindíkem – i po těch letech měla nade mnou obrovskou moc. Snad to bylo proto, že tehdy se zbavila ona mě a já to doteď neskousnul.

Ne že bych nad ní denně dumal, vždyť se mi musela připomenout, ale snad je jasný, jak to myslím.

„Promiň, že jsem tě tak překvapila, nejspíš jsi čekal někoho jinýho.“

„Čekal jsem tebe. Jen voláš o dvacet let a jeden den později.“

Chvilí mlčela, bodnul jsem přesně.

„O dvacet let a den?“

„No jo, narozeniny jsem měl včera.“

Tentokrát mlčela ještě dýl a já pochopil, že kvůli gratulaci mi nevolá. Takže jsem přehodil výhybku.

„Rád tě slyším, Viki. Jak žiješ?“

Jasně že ta otázka měla znít „*Kde jsi sakra celý ty roky byla?*“, ale mám přece vychování.

„No... žiju... Larsi, já...“

Chtěla říct něco, před čím se potřebovala pořádně nadechnout, slyšel jsem to až do své postele.

„Prosím tě, pomoz mi! Ztratil se mi syn!“

Její hlas mě už dávno donutil se posadit a teď mě postavil na nohy.

„Cože?“

„Říkám, že se mi ztratil syn! Je pryč už několik dní a já... Já prostě...“

Tenhle její zoufalej tón jsem si pamatoval i po všech těch letech. Když jsem ho slyšel naposled, právě mi říkala, že se mnou prostě nemůže bejt. Že by chtěla, ale nejde to. Náš rozchod se kryl s fasováním mé první policejní uniformy, ale jedno nebylo příčina ani následek druhýho. Prostě jen shoda okolností. A teď mi tím zoufalým hlasem volá, že jí mám najít syna, jenže...

„Jenže já už polda nejsem, Viki. Už dlouho ne. Co se přesně stalo? Samozřejmě ti zkusím pomoci, ale jestli to chceš ohlásit, nejsem ten pravej. Kolik je mu let?“

„Devatenáct.“

„Devatenáct?!“

Obraz malýho školáka uvězněnýho někde ve starý studni zmizel naštěstí v prachu.

„Jo, devatenáct. A že už nejsi policajt, to vím. Jenže je to... Je to všechno hodně složitý, proto volám tobě.“

Jasně že když někdo hledá svý skoro dospělý dítě a nechce do toho hledání tahat poldy, bejvá to složitý.

„Takže víš, čím se živím?“

„Jo. Promiň, jestli jsi čekal přání k narozeninám. Ale já teď nemám myšlenky na nic jinýho než na Arta.“

„Art jako...“

„Artur, po manželovi.“

Artur po manželovi... Idyla. Až na to, že její manžel měl bejt David. David Scholl, jak ve skutečnosti zní mé jméno. Ale proč se nimrat ve dvacet let starejch věcech? Kdo kouká častěj do zpětnýho zrcátka než před sebe, koleduje si o malér.

„Samozřejmě ti pomůžu, jak budu moct. Sejdeme se, řekneš mi co a jak, a pak probereme, co s tím.“

Hrnula na mě díky a já ji musel zabrzdit dřív, než to začne bejt nepatříčný. Nevím, co přesně čekala, ale jak jsem řek, nejsem pánbu. Dokážu se otáčet, ale nezvládnou zázraky, na to jsem ji upozornil. A především nemělo smysl něco slibovat, když jsem zatím vůbec netušil, co všechno je, anebo není ve hře.

Viki bydlela v jednom satelitu na západní straně města, domy tam byly stejně unifikovaný jako lidi, co v nich žili. Kravaťáci z *middle managementu* velkejch korporátů, všichni do jednoho se staženým zadkem, že jsou na svejch místech nahraditelný a že když dostanou padáka, neutáhnou hypotéku. Proto jsou radši imrvére v práci, a jejich paničky se zatím doma nuděj tak, až se pro ně vžil název *zelený vdovy*. Zelený proto, že jejich jedinou zábavou je starost o trávnick a petúnie v oknech naleštěnejch baráků. A taky o děti, aspoň do chvíle, než haranti začnou dospívat a zjistěj, že fotr a matka jsou dva nejtrapnější lidi na světě a že stejně trapnej je i ten barák v satelitu, zastříženej trávnick a vůbec celý tohle město.

Je tohle i Arturův případ? Divil bych se, kdyby nebyl.

Dala mi adresu, kam přijet. Navrhnul jsem jí setkání na neutrální půdě, ale odmítla. Řekla, že není schopná dostat se z domu, což v překladu znělo, jako že má vypito a nemůže řídit. Ne že bych se tomu divil, k běžný výbavě zelenejch vdov patří kromě zahradnickejch nůžek i sklenička na víno. Ale možná jsem jí křivdil, přece jen bylo sotva osm ráno.

„Musím si dát sprchu, abych se trochu probral, a pak hned vyrazím. Za hodinu jsem u tebe.“

„Díky, Larsi.“

Típnul jsem telefon, zavřel oči a čekal, že se probudím. Tohle totiž musel bejt sen, protože jak často se stane, že člověku

po dvaceti letech zavolá jeho první láska s prosbou o pomoc? Musel to bejt sen, nic jinýho nepřipadalo v úvahu, takhle fejkovou, lacinou a prvoplánovitou zápletku je totiž možný vidět snad jen v argentinský telenovele.

Samozřejmě jsem nespal a samozřejmě se mi to nezdálo. Stál jsem vedle postele, mhouřil oči do otevřenejch žaluzií a nebyl schopnej se pohnout. Nebudu lhát – mrzelo mě, že jsem ten hovor vůbec zvedl. Jasně že jsem si představoval, jaký to bude, až Viktorie zavolá. Jenže to bylo v těch prvních měsících potom, co mi dala kopačky. Možná v prvních letech. Doufal jsem, že to jednou zazvoní a uslyším ji na druhým konci. Bude žadonit, abych se vrátil. Bude vysvětlovat, jak šeredně se zmejlila, když řekla, že už mě do nejdelsí smrti nechce vidět. Bude se omlouvat.

Jenže tu dobu už prošvihla. Nejdřív jsem čekal, pak doufal a pak... Pak jsem to prostě nechal plavat. Teď bych možná moh bejt spokojenej, přece jen se ozvala, a dokonce prosí o pomoc, jenže veškerý emoce už jsou pryč. Její hlas mě sice dostal do pozoru, ovšem šlo jen o podmíněnej reflex, kterej se můj mozek právě teď snažil eliminovat. Bráno čistě rozumem, byla pro mě ta ženská už dávno někdo cizí.

Nebo ne?

Odložil jsem telefon, jako robot jsem odešel do sprchy a tam si na záda pustil proud studený vody. Nic mě spolehlivějc neprobere a nic nesnáším víc. Jenže stejně tak nemám rád, když jsem zmatenej. A to já v tu chvíli prostě byl a nutně jsem se z toho zmatení potřeboval probrat. Za jakoukoli cenu.

*